

Kotnik

Izhaja
vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankujejo in pošiljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo. Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

MIR

Glasiló koroških Slovencev.

Velja
za celo leto 4 krone.

Denar naj se pošilja točno pod napisom:

Upravništvo lista „Mir“ v Celovecu,

Vetrinjsko obmestje št. 26.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.

Za inserate se plačuje po 20 h od garmond-vrste vsakokrat.

Leto XXXV.

Celovec, 28. januarja 1916.

Št. 4.

Za Črnogoro Albanija.

Vojaški uspehi naših čet v Črnigori. — Kralj Nikolaj in njegova vlada v Lyonu. — Italijani zapuste Albanijo?

Francozi in Angleži imajo povoda dovolj, jeziti se nad Italijo, ki ni znala in mogla s pomočjo svoje mornarice zadostno zalagati Črnogore z živili in municijo. Vsaj črnogorski general Govosdenostko in poročnik Radovnić sta se nasproti francoskim časníkarjem izrazila, da je izgubo Lovčena pripisati izključno le pomanjkanju živil in streliva. Izjavila sta tudi, da je razpoloženje črnogorske armade izvrstno (!?) in da so se vršila pogajanja zavoljo premirja le zato, da bi kralj in njegova dva sinova mogla organizirati zadnji odpor Črnogorcev.

Temu pa nekoliko nasprotuje poročilo „Münchener Post“, da je kralj Nikolaj na izrecno pismeno zahtevo Italije ponudil posebni mir. Nato da sta francoski in angleški poslanik v Rimu postala huda in dosegla, da je kraljeva dvojica in italijanska vlada pozvala kralja Nikolaja, naj svojo besedo sne. Kralj Nikolaj je izprva omahoval in se je podal v Podgorico, da bi ga lastne čete prisilile, da prelomi dano besedo. Medtem pa je došlo iz Rima poročilo, naj se kralj in kraljevič Peter podasta v Lyon, kraljevič Mirko pa se naj naprej vojskuje.

Naj bo tako ali tako, dejstvo je, da je kralj Nikolaj odpotoval v Rim in odtam naprej v Lyon, kjer se nahaja menda tudi njegova vlada, ki začne meseca svečana poslovanja.

Kralj Nikolaj in kraljevič Peter sta v črnogorski narodni noši dospela v Rim v spremstvu 30 častnikov in 50 vojakov. Na kolodvoru ju je pozdravil kralj Viktor Emanuel in ju spremljal v kraljevo vilo Savoya.

„Agenzia Stefani“ poroča, da je na izrecno željo armade, nadaljevati boj, ostal v Črnigori

kraljevič Mirko s tremi člani vlade. V Lyonu je tudi kraljevič Danilo.

Še predno je šel črnogorski kralj v Rim, se je poročalo iz Haaga: Londonski časopisi poročajo, da je Nikolajev posebni mir vzbudil veliko nezadovoljnost v njegovi armadi. General Martinović je prevzel vodstvo nezadovoljnežev, ki se hočejo bojevati še naprej in če bi to ne bilo mogoče pod lastnimi zastavami, pa v srbskih vrstah.

Te navedene okolnosti so sovražni časopisi uporabili, da bi v očeh domačega prebivalstva in nevtralnih držav zmanjšali naše uspehe v Črnigori. Pa zaman! Naše čete so vkorakale v Nikšić, Danilovgrad, Podgorico in zasedle tudi Skader, iz katerega se je nekaj tisoč Srbov brez vsakega odpora umaknilo dalje proti jugu. Poročevalec „Reichspost“ poroča iz vojnega časníkarkega stana, da prodirajo močni oddelki c. in kr. armade po cestah, ki vodijo južno od skaderskega jezera preko Skadra v severno Albanijo.

Pogled na zemljevid pove, da je vojaški položaj naših čet v Črnigori naravnost sijajen. Tega tudi sovražniki ne morejo prikriti. „Tribuna“ poroča namreč: (Kor. ur.) Črnogorska armada in narod sta v nevarnosti, da ju sovražnik obkoli. Armada in general Vukotić se obupno borijo, da proti jugu dosežejo zvezo z ostanki srbske armade. Če te zveze ne bo mogoče doseči, se bo nadaljevala vojska z majhnimi boji v gorovjih. Z morske strani pričakujejo pomoči za obrambo Skadra.

Toda Skader je medtem že v avstrijski oblasti. Sicer pa pravi naše uradno poročilo, da se razoroževanje črnogorske armade vrši prejkoslej prav gladko. „Povsod, kamor pridejo naše čete,

oddajejo brez obotavljanja orožje črnogorski bataljoni pod poveljstvom svojih častnikov. Mnogoštevilni oddelki iz krajev, ki še niso od nas zasedeni, so pri naših predstražah naznanili, da so pripravljene, oddati orožje. V Skadru samem smo zaplenili 12 topov, 500 pušk in 2 strojni puški.

Vsa iz sovražnega tabora izvira joča poročila o novih bojih v Črnigori so izmišljena. Da je kralj zapustil deželo in armado, se potrjuje. V čigar rokah je sedaj dejansko vladna oblast, ni mogoče z gotovostjo konstatirati, je pa za vojaški uspeh v vojski s Črnogoro popolnoma brez pomena.

Za Črnogoro pride na vrsto Albanija in za njo Solun. Kako sijajno in premišljeno je zasnovan ves naš načrt, pove sledeče poročilo:

Solun, 23. januarja. (Kor. urad.) Agence Havas poroča: Francosko zračno brodogojstvo, sestojče iz 45 letal, je danes zjutraj bombardiralo Bitolj ter povzročilo znatno škodo na kolodvoru, na vojašnicah, na železniškem tiru in na muničijskih skladiščih.

Avstro-ogrske in bolgarske čete so osvojile Berat. Bolgari korakajo na Valono, avstro-ogrske bojne sile pa na Drač, kjer zbira Esad paša svoje čete.

Naš pohod proti Draču potrjuje pa tudi poročilo „Magdeb. Ztg.“ iz Lugano: Konzuli čveterozveze so zapustili Lješ. Albanska vlada in diplomatični zastopniki čveterozveze so odpotovali iz Drača. Najnovejše vesti iz Švice pa pravijo, da je Esad Paša z albansko vlado in poslaniki čveterozveze dospel v Valono.

Podlistek.

Leon Štorman.

V noči od 17. na 18. januarja 1916 je umrl na svojem posestvu v Grižah na Štajerskem Leon Štorman, posestnik in krojač. Malokedo „Mirovih“ čitateljev je poznal blagega moža, a vsekakor zasluži skromen spomin v našem listu.

Leon Štorman je bil pristen in vrl rojak lepe Savinjske doline. Dokončavši ljudko šolo, se je izučil krojaštva. Bil je vnet prijatelj knjige, a tudi priden delavec. V raznih krajih Savinjske doline je hodil po vaseh na dom šivat. Povsod je priporočal slovensko čitanje. Bil je pravi apostol Mohorjeve družbe. Ni prej odjenjal, kakor da je spravil Mohorjeve knjige v hišo. Ko je začel izhajati naš list „Mir“, je bil pokojni Leon eden njegovih prvih in zvestih štajerskih prijateljev in dopisnikov. V istem času je skupno s svojo materjo kupil malo posestvo v Grižah ter je zane-marjeno posestvo lepo vzorno uredil, novo hišo postavil in zasadil mnogo sadnega drevja. Takrat, okoli leta 1883, so v Grižah zidali novo župno cerkev. O vsem je vestno poročal v „Mir“. Se še spominjam: kot njegov sosed in mlad prijatelj sem ga čakal pri cerkvi po službi božji, da bi šla skupaj domu, pa je bil povabljen v župnišče na zajuterk v priznanje za kak svoj dopis v „Miru“. Ker se je kaj takega hitro razglasilo, so se i drugi jeli zanimati za „Mir“ ter so nekateri res postali po zaslugi Leonovi prijatelji in naročniki našega lista.

Rajni je tudi zbiral narodne pripovedke: „O treh bratih“ in druge, ter jih priobčeval v na-

rodnih knjižicah ali kot podlistke. Pred več leti je Mohorjev koledar pohvalno naznanil, da je Mohorjeva družba sprejela spis Leona Štorman „Narodno blago iz Savinjske doline“.

Kot vrl narodnjak se je srčno veselil vsakega narodnega napredka. Bil je precej izobražen, zlasti v zgodovini in v slovenskem slovstvu. Ohranil si je vedno odkrit in čist značaj, blago srce in plemenito globokoverno dušo. Kakor je ljubil svojo lastno mater in njen spomin, tako zvesto in še bolj iskreno je ljubil svojo slovensko domovino in sveto katoliško cerkev. Lepo redno je živel in umrl brez posebnih bolečin, vdan v voljo božjo; počivaj mirno v domači zemlji! Brez hrupa in šuma v skromnem delokrogu je veliko storil za narodno katoliško stvar; naj bo vzgled drugim, Bog pa bodi njegov večni plačnik!

Anton Benetek, župnik.

Brez imena.

Na bojišču, 6./1. 1916.

Mnogo imen junakov pozna in je spoznala svetovna vojna. Zaznamuje jih v knjige zgodovine in še globokeje jih sprejema srce in hrani nepozabnosti. Milijoni ljudi jih imenujejo s spoštovanjem, občudovanjem, z vročo hvaležnostjo.

Imena! Kaj je ime? Le kratek izrek ust in vendar biva v tem izreku duša, katera mu daje življenje in vsebino.

Imena, pred vojsko le malo komu znana, so se sedaj kot novonajdene zvezde iz nič postavile v zarjo slave. Hindenburg, Mackensen, Hötzenodf in Boroević — donijo kakor rajske pozavne.

Vendar pa je mnogo, mnogo junakov, ki so brez imena, brez imena in nepoznani. Nobena knjiga zgodovine jih ne bo imenovala, nobena kronika omenila. In vendar so kot junaki umrli za domovino, daleč od svojih dragih v tuji zemlji.

Neokrašena gomila, križ brez napisu — v reki ali v morju šumečih valov je grob onih brez imen.

Le mala, kratka beseda je, katera se tiče njih. Pogrešan, izgubljen ali mrtev, vendar ne pozabljen.

Mrtvi so in vendar živijo. Živijo v srcu onih, kateri so jim stali najbližje v mirovnem času: mati, žena z otroki, bratje, sestre ali — nevesta.

V udani volji, pobožni molitvi se tresejo usta ob spominu na nje, po dnevu in ponoči.

Brez imena? O nikdar ne! Drugi njegovi govorijo k njemu: „Ne boj se, jaz sem te klicala pri tvojem imenu; moj si! Junakov brez imena je mnogo. Ne vrnejo se na dom k svojim dragim ovenčani s slavo, z lavorjevimi vencí, kakor drugi, in onim, katere ukloni teža usode in pokoplje daleč od svojih dragih, da grob tujina.

Imenovati jih hočemo z drugim novim imenom, s katerim jih pokliče Gospod: Trpini! Na njegovi strani bo stala marsikatera mučenica, katera je doma toliko sil in skrbi s podvojeno močjo prebojevala. Kdo ne pozna tihih junakinj ljubezni, ki živijo z neutrudljivim samoobvladovanjem in čestokrat v pomanjkanju na domu?

Kdo ne pozna onih, ki v samotnem delajo in polagajo darove za vdove padlih na oltar domovine? Anonimne velikodušne daritelje, brez vsake častihlepnosti, plemenite duše: Ne pravite nikomur! Ne vdobsti ne v železo, ne v kamen, trajno je zaznamovano v večni kroniki. P. Čemer.

Iz Valone beži italijansko civilno prebivalstvo. Iz Milana se poroča namreč, da sta prva dva prevozna parnika dospela v Bari z italijanskimi kolonisti iz Valone.

Naša akcija v Črnigori in Albaniji je za Italijo strahovito hud poraz. Zavzet je Lovčen, zasedeni pristanišči Bar in Ulčinj, in ogrožen je Drač ter Valona, torej celo vzhodno jadransko obrežje. Italijani morajo biti strahovito nervozni, ker vzbudilo jih je iz sanj o „mare nostrum“ („naše morje“, kakor so imenovali Jadransko morje) dejstvo, da je po zadnjih naših uspehih na južnem vzhodu Jadransko morje pač naše, avstrijsko. Ker Italijani v Albaniji niso dovolj pripravljeni, je verjetna vest, da hočejo svoje čete iz Albanije umakniti.

Iz Ženeve se poroča z dne 25. januarja: „Iz Pariza prihajajo poročila, da je Italija obvestila francosko vlado, da mora italijanske čete iz Albanije umakniti, ker Italija ne more v Albanijo poslati nadaljnjih ojačenj in so dosedaj tam izkrcane čete preslabe, da bi se mogle avstro-ogrskemu prodiranju z uspehom ustavljati. Pariška vlada je zavoljo tega zelo slabe volje; kot nadaljno posledico tega vidi izpraznjenje Soluna, vsledčesar bi bilo celo balkansko podjetje četverozeve za vselej ponesrečeno. Italija ga v resnici povsod polomi, pa tudi Francozi in Angleži, kadarkoli se kje naslonijo na Italijane.“

Rusko bojišče.

Po kratkem presledku so Rusi dne 22. t. m. začeli iznova napadati, pa so bili zopet vsakokrat krvavo odbiti. Iz Črnovic se poroča 25. t. m.: Neki ujet ruski vojak je imel pri sebi povelje, ki dovoljuje ruskim vojakom, če vkorakajo v Črnovice, da smejo dva dni ropati in dobe darilo 40 rubljev za moža. Ujetniki pravijo tudi, da se bo ruska ofenziva ob Besarabski meji nadaljevala. Sovražnik zbira velika ojačenja pri Chotin-Larga in Lipkany. Zadnje dni so se vršili boji med letalci. Ruski letalci so prišli nad Črnovice in metali doli bombe, ki so blizu nove katoliške cerkve in v kolodvorskem okraju padle na tla, ne da bi napravile kako škodo. Uradno poročilo od 25. t. m. pravi: Včeraj so bili razni deli naše severovzhodne fronte pod ruskim topovskim ognjem. Na veliko krajih je bilo sovražnikovo poizvedovanje zelo živahno.

Rusko armadno poročilo.

Petrograd, 22. januarja. Uradno rusko poročilo z dne 21. jan. Zapadna fronta: Iz okolice Dvinska se poroča o uspešnem delovanju naše artiljerije. Pri kolodvoru Wilejka (35 km vzhodno od Smorgona) smo zaplenili eno nemško letalo. Severno od Čartorijska je poizkušal sovražnik zasedi od nas zasedene višine, pa je bil vržen nazaj. Severozapadno od Zbaraza (18 km severozapadno od Tarnopola) je eksplodiral sovražni zrakoplov in je zgorel v zraku. Njegov čolnček je potem padel v naše črte.

Kavkaz: Ob obrežju so poizkusili Turki potisniti naše čete nazaj v široki fronti, so bili pa z velikimi izgubami odbiti. Naši oddelki so po boju zavzeli mesto Hasankala in pognali bežečega sovražnika do utrdb pri Erzeru, ujeli smo 1500 mož in zaplenili en top, veliko municije in šotorjev tabor. Turki se iz vseh strani pod varstvom trdnjave Erzerum hitro umikajo in puščajo v naših rokah veliko municijsko zalogo in veliko kuriva. Južno od jezera Urnia smo zopet potisnili čez reko Djaghatu oddelek Kurdov.

Boji med Turki in Angleži.

O večjih bojih v Mezopotamiji pravi turško uradno poročilo z dne 25. t. m.: Angleške čete so 21. januarja pod varstvom monitorjev napadle naše čete pri Menlahie na obeh straneh reke Tigris. Bitka je trajala šest ur. Vsi sovražni napadi so bili s protinapadi odbiti in se je moral sovražnik nekaj kilometrov proti vzhodu umakniti. Na bojišču smo našli kakih 3000 mrtvih Angležev in ujeli smo enega stotnika in nekaj angleških vojakov. Naše izgube so razmeroma majhne.

Angleži so prosili za enodnevno premirje, da so pokopali mrlične.

Živahnejši boji na zapadni fronti.

Na Flandernskem je nemška artiljerija začela sovražne postojanke krepko obstreljevati.

Vzhodno od Neuville so nemške čete po uspešnih razstrelbah z minami napadle dele najsrednejših francoskih jarkov, zaplenile tri strojne puške in ujele nad 100 mož. — Sovražni protinapadi so se ponesrečili. Tudi nemški letalci živahno delujejo.

Italijansko bojišče.

Italijanska artiljerija je dne 22. začela na primorski in dolomitski fronti živahneje streljati. Tudi Rivo je obstreljevala s težkimi topovi. V odseku pri Lafraun so se Italijani skušali približati, pa so bili odbiti, kakor pri napadu italijanskega oddelka na Ronbonovo pobočje. Dne 24. t. m. je na tirolski fronti obstreljevala sovražna artiljerija kraje Creto (Judikarije) in Caldonazzo (v dolini Sugana).

Pri goriškem mostišču so pri Oslavju zopet boji. Dne 24. t. zvečer je bilo delovanje italijanske artiljerije na primorski fronti očitno živahnejše.

Raznoterosti iz vojne.

Japonci začnejo?

Petrograd, 24. jan. Pogajanja velikega kneza Mihajloviča v japonskem zunanem ministrstvu ugodno napredujejo. Z gotovostjo se lahko reče, da se bo Japoska v najkrajšem času aktivno udeležila evropske vojske.

Vojaška službena dolžnost na Angleškem sprejeta.

London, 24. jan. Spodnja zbornica je zakonsko predložila o vojaški službeni dolžnosti sprejela v tretjem branju s 338 proti 36 glasovom.

Romunsko posojilo v Londonu.

Dunaj, 25. jan. Romunsko posojilo 9.200.000 funtov šterlingov se bo v kratkem dalo v Londonu. Kot jamstvo naj bo v Rumuniji nakupljena pšenica, ki da znaša 80.000 vagonov in se mora začeti oddajati 17. aprila; prodaja žita je bila dne 17. januarja podpisana od Kostineska, Bratianu in predsednika centralne komisije za žitni izvoz ter od Sir Berklay Pittheada od angleške strani.

Kaj je na Irskem?

London, 24. jan. Central News poročajo iz Dublina: Policija je vdrla v različne hiše in zaplenila neko tiskarno in zalogo orožja.

izberno se je obneslo za vojaka v vojski in
sploh za vsakega kot najboljšo

bol oblažajoče mazanje

pri prehlajenju, reumatizmu, gihtu, infuzionci,
pruži, vnetju in bolečin v hrbtu

Dr. Richter-ja

Sidro-Liniment. angl. unguent.

Nadomestilo **Sidro-Pain-Expeller.**

Steklenica krom. — 50, 100, 200 —

Dobiva se v lekarnah ali direktno
v Dr. Richter-ja lekarni „Pri sistemu lovca“,
Praga, I., Elizabetina cesta 2.

Dnevno raspošiljanje.

Političen pregled.

Cesar Viljem in kralj Ferdinand v Nišu.

Nemški cesar se je dne 18. t. m. peljal v Niš, kjer se je sešel z bolgarskim kraljem Ferdinandom. Cesar si je ogledal parado bolgarskih in nemških čet in je nato imenoval kralja Ferdinanda za nemškega generalfeldmaršala. Kralj Ferdinand je pa imenoval cesarja Viljema za imejtelja 12. bolgarskega polka. Cesar je odlikoval vse bolgarske armadne poveljnike in Radoslavova z visokimi redovi.

Kralj Ferdinand — c. kr. feldmaršal.

Naš cesar je podelil bolgarskemu kralju čast c. in kr. feldmaršala. Cesarjevo lastnoročno pismo je izročil kralju gardni kapitan grof Lonyay; kralj se je za podeljeno čast brzojavno zahvalil.

Vojni posvet v Londonu.

Države četverozeve so poslale v London svoje zastopnike na vojni posvet, le Italijo so pri tem prezrli. Menda je vsled tega v Italiji huda nevolja. Posvetovali so se najbrž zavoljo položaja v Solunu in Črnogore.

Demonstracije v Italiji.

V Milanu so se razširile vesti, da se kraljica poteguje za mir med Italijo in Avstrijo. Socialisti so se zavzeli za kraljico, nacionalci pa so nastopili proti vladarski hiši. Nato so se stepli. Vmes je morala poseči policija.

Italijanska kraljeva dvojica pozdravi črnogorsko kraljico.

Rim, 21. jan. Predvčeraj zvečer je dospela od Brindisi na tukajšnji kolodvor črnogorska kraljica Milena s hčerkama Ksenijo in Vero.

Kralj je pol ure ostal v črnogorskem salonskem vozu, kraljica pa še dalje. Pozneje je dospela iz Napolja kraljičina Natalija, žena kraljeviča Mirka, ki je s kraljevičem Petrom ostal pri kralju Nikolaju v Skadru. Kraljičina Natalija je pozdravila svojo taščo in svakinjo in se je nato odpeljala v Kvirinal. Črnogorska kraljica je vso noč ostala s svojima hčerkama v vlaku. Včeraj zjutraj so jo zopet pozdravili kraljeva dvojica in njeni otroci, nakar se je odpeljala v Lyon, ne da bi bila izstopila v mestu. Nekaj časa jo je spremljala kraljica Jelena, ki se je opoldne vrnila v Rim. Policija je izredno močno in strogo stražila kolodvor. Tudi diplomatični zastopniki v Črnigori so se preko Brindisi podali v Lyon.

Romunija.

Dunaj, 24. jan. Bivši romunski ministrski predsednik Peter Karp je došel na Dunaj.

Dvojna vloga Bratianova.

Iz Bukarešte poročajo: Glasilo Petra Karpa „Moldava“ očita ministrskemu predsedniku Bratianu, da igra skupno z ministri in v sporazumu z Joneskom in Filipeskomo dvojno igro ter skuša na vse načine škodovati centralnima državam. „Moldava“ obsoja zlasti, da je pustil Bratianu Angležem nakupovati romunsko žito, kar se je zgodilo le zato, da bi bili centralni državi prikrašani. S tem podpira Bratianu neposredno zavratno politiko izstradanja centralnih držav.

Doživljaji vojnega ujetnika.

(Dovoljeno od armadnega vrhovnega poveljstva.)

Vinko Dimc, doma iz Šmartna v Rožni dolini, nam poroča o tem, kako je bil ujet in kaj je doživel v ruskem vojnem ujetništvu, takole:

Dne 26. avgusta 1914 smo marširali po precej dobri cesti v Galiciji. Naš nadporočnik nam je rekel: 20 km smo še od meje, potem pa bo nekaj. Naenkrat se šlihi povelje: „Artiljerija naprej!“ mi smo pa šli na desno čez njive in travnike in smo kmalu tudi dobili povelje: „Sovražnik na hribu pred nami, 9. in 11. kompanija v ogenj! Pri tej sem bil tudi jaz zraven. Nekaj časa smo šli čisto nemoteno naprej, kmalu so pa začele žvižgati med nas kroglice. Pogledal sem na uro, bilo je ob desetih predpoldnem, potem se je začel naskok. Začeli smo teči, se vrgli na tla, in zopet naprej. Na 1200 korakov smo začeli tudi streljati in smo pregnali sovražnika s prvega hriba. Potem smo se pomešali s 6. kompanijo, katera se je preveč na desno potegnula, in tako sem ostal jaz zraven. Ko smo prišli čez železno progo ravno pri postaji Krasne, poklekem za hrastov steber in vstrelim. Mislim vstreliti drugič, pa mi prileti odzadaj v nogo nekaj s tako močjo, da me vrže na hrbet. Noga je bila pod kolonom drobna, le malo se je še na eni strani držala za kožo. Potem sem moral biti čisto miren, drugače bi bil cilj kazal Rusom. Prosil sem nekega nadporočnika od našega polka, da bi mi dal enega moža, ki bi me v stran zavlekel in zavezal rano. Ta mi je rekel: Leži mirno in čakaj, da pridejo sanitejci. Tako sem se udal v voljo božjo in mirno ležal, pa sem vsled izgube krvi čisto ošlabel. To se je zgodilo okoli enih popoldne, ob 4. uri so šli naši nazaj, in Rusov je prihrumelo kakor listja. Eden mi je takoj vzel vse, samo ure ni videl, ki jo imam še danes, potem me je pa pustil ležati. Zaprl sem zopet oči. Ko se je že mračilo, prideta dva sanitejca, ki sta mi rano zavezala in odšla dalje. Potem prideta druga dva, ki sta me hotela odnesti, pa sem začel od bolečin kričati. Tako sta me pustila. Naenkrat je začela hiša goreti in zadi za menoj drvarnica. Klical sem, pa nikogar ni bilo. Peklo me je, da mi ni bilo obstati, in začel sem se vleči po tleh kakor kača in skozi neki plot. Kako sem late odbil, sam ne vem. Ko sem se malo oddaljil, sem obležal. Noč je bila strašno dolga. Neki dober Rus mi je nosil vodo za piti, kolikorokrat sem klical. Drugi dan so me naložili na voz in mnogo drugih ter peljali dva dni, potem en dan in eno noč z vlakom do Kremenca. Tam sem prišel v bolnišnico, kjer so mi nogo odrezali. Koliko časa sem bil tam, ne vem. Potem sem prišel v Ravno, kjer sem bil zopet operiran, ker bila je kost predolga. Postrežbo sem imel prav dobro. Dne 4. oktobra sem prišel v Kijev, in že prvi dan je rekel doktor, da bom operiran, ker je kost predolga. Prestrašil sem se, potem sem pa le dovolil in sem bil 16. oktobra zvečer operiran. Napravili pa so dobro, ker čez 6 dni mi je že niti potegnili vun, in se je rana prav naglo celila. 4. novembra sem prišel v Moskvo, kjer je bilo prav slabo, in 17. novembra v Nižni Novgorod; tam je bilo zopet malo bolje, samo rana ni zacelila in ni bila večja, kakor tedaj ko sem šel iz Kijeva. Taka je ostala do konca februarja 1915. Ostal sem v bolnišnici še do 15. aprila, ker so rekli, da se peljemo domu, ki smo brez nog ali brez rok. Ker pa ni bilo iz tega nič, sem

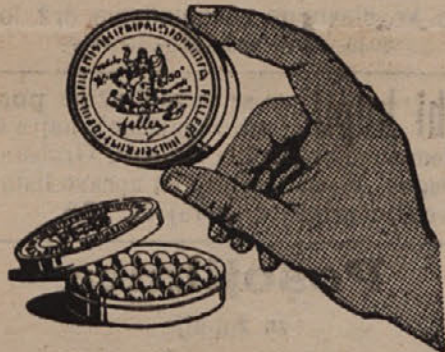
prišel zraven zdravih k transportu v Sibirijo, in vozili smo se od 19./4. do 10./5. v Antipih pri Čiti daleč v notranjo Azijo. Tam je bilo pa konec vsega. Stanovanje konjski hlev, še gnoj je bil notri in vse živo tistih prijaznih živalic, ki ne bežijo od človeka. Za hrano smo dobivali zjutraj čaj, opoldne malo mesa, juho, in proseno kašo, tako suho, da bi bila še za setev dobra, zvečer juho, z oljem zabeljeno, in 2 funta kruha, bilo ga je najbrž samo en funt. Zadnji čas ni bilo več čaja in meso samo dvakrat na teden. Bil sem že tako slab, da me ni bilo drugega kakor kost in koža. Najhuje pa je bilo, ker od doma ves čas nisem dobil nobenega poročila, čeravno sem večkrat pisal.

Iz Sibirije nisem pisal, ker nisem imel denarja; zmeraj sem mislil na povratek v domovino. Vesela noč je bila 16./8. Ob 11. uri nas je prišel neki Rus klicat, da moramo biti ob štirih zjutraj pripravljene na odhod. Spati nisem mogel več. Drugi dan smo šli v mesto Čita. Za zdravega je eno uro daleč, mi pa smo hodili večinoma ob bergljah, pa držali smo, ker je šlo proti domu. Dne 18./8. smo se odpeljali z vlakom, ustavili smo se v Ačinskem, Moskvi, Petrogradu in v Tornei, zadnjem ruskem mestu, in povsod jih je nekaj prišlo zraven. Dne 15. septembra ob eni uri popoldne smo stopili na švedsko zemljo. Bilo mi je tako pri srcu, da nisem vedel, ali bi jokal ali kaj bi počel; poprej samo zaničevanje in zdaj naenkrat prijazni pozdravi, od vseh strani darila, cvetlice, hrana in še mnogo drugih reči. Skozi Nemčijo je bilo tudi krasno, in 20. septembra sem prišel v Litomerice na Češkem. Odtam sem takoj pisal eno karto domu, kjer so mislili, da nisem več živ. Z veseljem sem potem sprejel poročilo, da so doma še vsi zdravi; drugih seveda že mnogo manjka.

Sedaj sem na Dunaju v bolnišnici. Sam že stojim, čeravno me bolj na eno stran vleče. Tukaj mi gre čisto dobro. Zdej imam nogo iz gipsa in železa, potem dobim usnjato. Umerjeno že imam; s tisto bom menda tudi šel domu, da bom začel kaj delati. K Svečnici bom šel zopet na dopust.

Fellerjeve tek pospešujoče, želodec krepeče, lagodno odvajalne rabarbarske kroglice z zu.

„ELSA-KROGLICE“

dobro želodčno zdravilo

ki pospešuje tek, prebavo in odvajanje. 6 škatljic franko 4 K 40 h. 12 škatljic franko 8 K 40 h. Lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško).

Bolečine ublaži hitro Fellerjev „Elsa-fluid“. Poizkusni tucat 6 K.

Vojaška pisma.

Pisal vojščak F. L., član pliberškega izobraž. društva.

Vojakovo domotožje.

18./5. 1915.

Danes vam pišem, dragi moji, prvo daljše pismo iz Krvavi mi srce in bridko jokam, ko to pišem; a kaj, na tisoče in tisoče teži ista usoda. Nemogoče mi je popisati bridkosti, ki sem jih imel, ko sem se peljal mimo rojstnega kraja: vsa vožnja proti Pliberku in od njega naprej se mi zdi, kakor bi jo doživel le v sanjah. — Aneju in Leni sem povedal, da odidem v soboto naprej, a ravno, ko odideta, pride povelje, da se že v petek odpeljemo. Prosil sem četovodjo, da bi smel iti na pošto, kar je tudi dovolil. Potem sem brzojavil. (Kedaj ste brzojav dobili?) Nato smo se začeli pripravljati. Ob dveh smo se odpeljali od in skoro pri vsaki postaji do Celovca smo čakali. Sedaj nova skrb, naš kadet je rekel, da v Pliberku ne bomo stali. In res se je tako zgodilo. Ko smo zagledali Pliberk iz daljave, smo se začeli jokati. Na kolodvoru je vlak komaj obstal in že se je jel premikati, tako,

da še vam, ljuba mati, roke nisem mogel podati. Z žalostnim srcem sem gledal rojstni kraj, mogoče sem ga gledal zadnjikrat. Spominjam se in nemogoče mi je pozabiti onih jasnih dni, vse sreče, ki sem jo živil poleg vas, a danes so strti vsi npi in vse nade, ki sem jih negoval ob vaši strani.

Tako smo se vozili do Maribora, tam smo dobili kavo, potem smo se pa peljali do našega cilja v mesto Lepo prosim, da bi me še prišel kdo obiskat, ker dolgo ne bomo tukaj. S teto sem tudi že govoril in vas pozdravljajo.

Naša dolžnost je . . .

3./7. 1915.

In vendar enkrat resnica; slutil in pričakoval sem tega že davno. V boj, v bojne vrste! Sedaj se nam ločijo pota in ne vemo, ali še pridemo kedaj kje skupaj!

Dragi stariši! Ko boste to pismo brali, se bode vaš sin že vozil po ogrskih planjavah ali pa bode že stal proti Italijanom. Ne žalujte, božja bolja je, da gremo v boj v obrambo domovine, naša dolžnost je, da jo branimo proti sovražnikom. Vas pa, ki ste še doma, naj tolaži Bog in molite še tudi zame. Marsikateri ne more veliko moliti, že prva krogla ga zadene, truplo pade na okrvavljeno zemljo, duša pa že plava proti večnosti. Mogoče zadene i mene, — Bog odločuje! Kjer kosi nesreča, tam kosi na široko in dostikrat pokosi ravno one, ki se čutijo varne, v zavesti svoje moči.

Dragi stariši, odpustite mi vse, kar sem vas kedaj razžalil. Tedaj še pač nisem vedel, kaj ste mi, šele tedaj občuti človek cenó, ko je že proč od svojih ljubih.

Ne žalujte, vam še enkrat pravim. Mogoče me še zapelje cesta iz daljnih krajev nazaj v prelepi domači kraj, na tiste domače trate, na katerih smo preživeli toliko, toliko sreče in veselja. Če pa čujete glas, da sem padel v boju za dom in cesarja, ne jokajte preveč, saj padem za pošteno in sveto stvar, dajte tedaj za kako sv. mašo, da se bo brala za mojo dušo. Ljubil sem vas, dragi stariši in drage sestre, zmiraj, ljubil vas bodem do hladnega groba.

Bojišče, 11./7. 1915.

Mnogo pozdravov iz širne, puste Galicije. Grozno vse izgleda. Kaj je bojišče, to ve le tisti, ki je v bojnih vrstah. Danes je nedelja, imamo počitek, sedimo pod šotori, ki jih stavi vojak sam in ko odidemo, jih zopet pobere. Jesti imamo dovolj, samo golazni t. j. mrčesa se ne moremo iznebiti, ni sredstva proti temu.

Bojišče 17./7. 1915.

Krst sovražnih krogel sem srečno prestal. Tudi to dopisnico pišem v strelnem jarku med žvižganjem krogel in grmenjem topov. Molim in prebiram Vaša ljubljena pisma, ki so mi tolažba v teh žalostnih urah. Dragi mi, zahvaljujem se še enkrat za vse, kar ste mi dobrega storili, posebno pa vam, dragi stariši, srčna hvala za vso skrb in trud od zibelke do sedaj. Res mnogokrat sem Vas žalil in hudo mi je, da vam tega ne morem popraviti. Mogoče me bode že v kratkem krila tuja zemlja in Vi mi ne boste ovenčali groba z rožami in venci . . .

Bojišče 30./7. 1915.

Dopisnico, ki ste mi jo poslali 2./7., sem šele danes prejel. Je pač dolgo hodila; najprej na in od tam za menoj na bojišče. Kako še kaj delate? Ste zdravi? Da še prihaja gospod n. g. k vam, me veseli, on pač gotovo veliko ve povedati. Pernatu bi rad pisal, pa ne vem naslova. Gotovo se boste vprašali, kako še kaj meni gre. To se ve, da dobro ne, a vztrajam pa le, moramo pač zaupati v Vsemogočnega, kajti samo od njega moremo pričakovati skorajšnje zmage.

Bojišče, 15./8. 1915.

Najprej mnogo srčnih pozdravov na vse. Velika Gospojnica je danes. Milo se mi stori in težko mi je pri srcu, če se spomnim na druga leta, kako je bilo ta dan veselo; prišli so k nam Črnkovi in še drugi ujeti, smo se lepo pogovarjali in kramljali o raznih dogodkih — a danes smo si narazen, daleč, daleč, da si vi še misliti ne morete. Druga leta smo šli na Sveto mesto k Mariji, a Bog le ve, če bom še hodil kedaj isto pot z vami. Gotovo je bil od vas kdo v cerkvi in se me spominjal v molitvi!

Bojno polje 22./9. 1915.

Mnogo pozdravov z gališkega pokopališča. Hvala za razne dopisnice in pismo. Tonej mi je poslal cigarete in čokolade in s svojo pošiljatvijo mi je takorekoč rešil življenje. Kako je bilo to, vam povem, ko pridem domu. Z Lobasovim ostajava vedno bolj sama . . . Pred nekaj dnevi sem vam pisal, da sem bil s Hribernikom Karlom in Poltnikovim Joznom skupaj. Dež in tudi že sneg pada in mraz je, da se Bogu smili.

Vojakove božične misli.

Bojišče, 19./12. 1915.

Sedaj sem spet na Koroškem. Mraz je tukaj in snega tudi zadosti. Ali ste dobili dopisnice glede dopusta? Lepe božične praznike imamo pred sabo. Mislim, da jih bomo skupno obhajali, a usoda je naredila drugače. Ne bom mogel biti zraven pri božičnem drevescu, ne pri jaslicah in polnočnicah. Praznoval jih bodem po strmih gorah, v globokem snegu. Ne bom slišal dragih domačih zvonov, ki bodo tako veličastno doneli v temno sveto noč. Namesto zvonov bom slišal doneti grmenje topov in žvižg krogel — v prelepi sveti noči . . .

A vsled tega ne žalujte. Revno jih bodem obhajal, revno, a milijoni in milijoni drugih jih bodo praznovali ravnotako. In pred davnimi, davnimi leti jih je praznovalo ravnotako revno božje Dete, — mogočen kralj, kralj vseh kraljev. Da, dragi, ali nismo mi na bojnem polju v enem oziru najbolj podobni božjemu Zveličarju? Čeravno vse trpi, srca naša bodo vendar hvalila Odrešenika sveta in spominjal se bode vsak te svete noči, ko bode preživel vihro sedanjega časa.

Dnevne vesti.

Duhovniške vesti. Na župnijo Mörtschach je bil investiran g. Martin Preßlauer, kaplan v Mostiču. Prestavljena sta g. Bogomir Mayrhuber, kaplan v Greifenburgu, v Mostič, in g. Jožef Sindler, provizor v Mörtschach, kot župni upravitelj k Dvema cerkvama. Za kaplana v Greifenburgu je nastavljen gospod Anton Knaus, duhovnik krške škofije.

Dalmatinci pri cesarju. Pod vodstvom deželnega predsednika dalmatinskega dr. Ivčevića in nadškofa dr. Pulišića ter dalmatinskih, hrvatskih in srbskih poslancev so šli zastopniki dalmatinskih mest in občin k cesarju na Dunaj, da mu izrazijo ljubezen in zvestobo naroda.

Imenovanje. Pri zagrebškem poljskotopničarskem polku št. 37 je bil imenovan za poročnika v rezervi g. dr. Franc Hrašovec iz Celja.

Vpoklic letnikov 1868. in 1869. Pri prebiranjih za orožje kot sposobni spoznani avstrijski črnovojniški zaveznički letnikov 1868. in 1869. bodo vpoklicani na 21. februarja 1916. Vojaška uprava namerava tudi te črnovojniške letnike, kakor se bo to zgodilo z v letih 1865, 1866 in 1867 rojenimi, za enkrat uporabiti v zaledju in etapnem ozemlju, zato bodo tam nahajajoče se mlajše za službo na fronti sposobne elemente zamenjali.

Slovenski fantje tudi pri zavzetju Lovčena. Zavzetja Lovčena se je udeležilo tudi več slovenskih fantov. Tudi v Galipoliji, kjer so pri naših velikih možnarjih, pošiljajo slovenski fantje pezdave svoji domovini.

Zedinjenje Nemcev na Češkem. V Pragi so imeli dne 23. t. m. nemški deželnozborski in državnozborski poslanci zborovanje ter sklenili, obnoviti deželno zvezo poslancev in ustanoviti akcijski odbor, v katerega pokličejo tudi Volkstratove zastopnike. Pridružili so se tudi zastopniki nemških plemičev in veleposestnikov.

Nemški Nationalverband je imel, kakor smo že poročali, na Dunaju pod predsedstvom dr. Groša svoj občni zbor. Iz predsednikovega govora pozvemamo o zvezi „Nationalverbanda“ s krogi v Nemčiji to-le: Ponovno se je stopilo v zvezo s krogi v Nemčiji. Tekom leta 1915. so se večkrat vršili pogovori med člani nemškega „Nationalverbanda“ in člani nemškega državnega zbora. Ti sestanki in pogovori so privedli do tega, da se je v Avstriji in Nemčiji določila cela vrsta zahtev glede spojitve obeh držav. Stremljenja „Nationalverbanda“ torej niso ostala brez uspeha. Politična, vojaška in gospodarska spojitve Nemčije in Avstrije se bo z nujnostjo razvila iz razmer.

Kanonik Voh †. V Mariboru je umrl mil. g. kanonik Jernej Voh, ki so ga pokopali dne 22. t. m. ob izredno veliki udeležbi duhovnikov. Trup rajnega je v hiši žalosti in v stolni cerkvi blagoslovil prevzvišeni gospod knez in škof dr. Michael Napotnik. Rajni je bil zelo delaven in izvrsten duhovnik. Svetila mu večna luč!

Vpoklic 50- do 55 letnih. O razširjenju dolžnosti vojnih dajatev do 55. leta poroča „Zeit“: Prebirali in prezentirali seveda oseb, podvrženih dolžnosti vojnih dajatev, ne bodo, pozvani pa bodo kratkim potom v službo. Začetkom vojske so bili splošno vpeljani znaki za osebe, ki so pritegnjene v vojnodatvene svrhe, a sedaj so jih polagoma opustili.

Novi minister za Hrvatsko. Ker je grof Pejačević od začetka vojne interniran na Francoskem, je cesar imenoval za ministra za Hrvatsko, Slavonijo in Dalmacijo višjega stoliškega predstojnika v Sremu in v mestu Zemun Emeriha pl. Hideghety. Novi minister je po rodu Madjar.

Schicht-perilo — Bojno perilo

Cenejši in najboljši način pranja:

Namoči perilo nekoliko ur ali čez noč s pralnim praškom „Ženska hvala“. Peri tedaj daljše kakor običajno. Samo malo mila — najboljšo Schichtovo milo znamka „Jelen“ — je še potrebno, da se najlepše perilo dobi.

Prištedi delo, čas, denar in milo.

Ominol je najboljšo sredstvo za čiščenje rok, v kuhinji in v hiši.

Dobiva se povsod!

Javno nabiranje za vojnookrborne namene. Ministrstvo notranjih del je izdalo naredbo, ki urejuje javno nabiranje za vojnookrborne namene. Za javne zbirke, produkcije, predstave, zabave, javna predavanja in razpošiljanje raznih reči je treba prositi oblastvenega dovoljenja, naj prireja potem na ta način zbirke kako vojaško mesto, kaka privatna oseba, kako društvo ali kak časopis. Dotične prošnje je vlagati pri okrajnem političnem oblastvu. Priredba ali tudi le napoved take priredbe ali nadaljevanje že začete nabitranja brez oblastnega dovoljenja se bo kaznovalo z globo od 50 do 5000 kron ali z zaporom od 3 dni do 3 mesecev.

Češki poslanci na Dunaju. Dunajski listi poročajo, da so se za stalno preselili na Dunaj člani češke narodne socialne stranke Choc, Burival in Vojna, ki so doslej stanovali v Pragi.

Polzkušen samomor ruskega ujetnika. Neki pri krojaškem mojstru Sattlerju v Celovcu zaposleni ruski vojni ujetnik si je dne 25. t. m. z britvijo prerezal vrat. Ko so ga za silo obvezali, so ga prepeljali v rezervno bolnišnico.

Prevoz mrličev. Truplo v Celovcu umrlega vojaka Janeza Plevnika, posestnika v Mostah pri Ljubljani, so dne 25. t. m. na pokopališču v Trnjivasi pri Celovcu izkopali in prepeljali v Moste. Truplo lani umrlega črnovojnika Tomaža Lužnika, posestnika iz Apač, so prepeljali 27. t. m. v Apače.

Prebiranje županov in občinskih odbornikov se je vršilo dne 24. za Spodnjo in dne 25. in 26. t. m. za Zg. Koroško.

Izredno odlikovanje starega vojaka. Ob izbruhu vojne se je s koroškim poljskim lovskim bataljonom št. 8 podal na bojišče najstarejši podčastnik v armadi, štabni nadlovec Vaclav Hummel. Hummel je 50 let služil cesarju, več kakor 38 let pri poljskem lovskem bataljonu št. 8. V vojski se je tako hrabro obnašal, da je dobil zlato hrabrostno svetinjo. Zbolel pa je na želodcu in se je podal v Šmohor, kjer ga je na domu obiskal pri svojem zadnjem obisku na Koroškem N. cesarska Visokost gospod nadvojvoda prestolonaslednik. Sedaj pa je cesar štabnega nadlovca Vaclava Hummela iz posebne milosti in izjemoma povišal za poročnika (lajtnanta). K temu izrednemu odlikovanju je odlikovancu nadvojvoda prestolonaslednik osebno čestital. Najvišje imenovanje in čestitke je odlikovancu osebno izročil sam načelnik generalnega štaba pri armadnem oddelku. Poveljnik armadnega oddelka je vrlemu vojaku podaril zlat portope.

Udmat pri Podravljah. (Uboga vdova.) Dne 17. t. m. se je zgodila pri pd. Špicarju žalostna nesreča. V teku nekaterih minut nenavzočnosti uboge vdove, katere rane še niso zaceljene od prve žalosti po svojem na bojnem polju padlem možu, se je njen 5 1/2 letni sinček tako hudo opekel, da je dan navrh vsled opeklina umrl in je šla njegova čista duša za svojim ljubim atejem. Ljubi Bog tolaži žalostno mater!

Mohlče. (Ljudsko gibanje. — Sprememba posestva.) Župnija Mohlče šteje okroglo 410 duš. L. 1915. je bilo rojenih 12, od teh 5 nezakonskih. To je za 30 let največje število nezakonskih porodov v tej župniji. Je pač znamenje časa — ker je vojska marsikatero možitev — preprečila. Umrlo jih je 12, odraslih 7, otrok 5. Poroke 3. V vojski sta dosedaj padla 2. Invalida v župniji 2; eden ima mrtvo desno roko, drugemu manjkata 2 prsta na levi roki. V vojsko poklicanih je 53. Ujeti so 4. Za tri se ne ve,

kaj je z njimi. Vsi ujetniki so še zdravi in se nahajajo v Kazanski guberniji na Ruskem. Eden piše, da mu ne gre preveč dobro. Matevž Hribar pd. Homar, pa je pisal svoji ženi, da se mu tako dobro godi, da bi še domači varuh (pes?) ne hotel z njim menjati! Značilno! To piše kmet, ki doma nikakor ni razvajen. — Znano veleposestvo „Dvor“ = „Hof“ v Mohličah je dobilo sedaj novega, stalnega posestnika. Od kar so prodali „grad“ prejšnji stari in dolgoletni posestniki, je posestvo menjavalo svoje gospodarje skoraj vsako leto, včasih celo po štirikrat na leto. Posestvo je sedaj kupil Ljudomir pl. Zadurawicz, c. in kr. polkovnik (obrst) v pok., rodom Poljak. Njegova soproga je rojena Kranjica iz veleugledne rodbine Kotnikove blizu Ljubljane.

Žvabek. (Statistika.) Župnija šteje 650 duš. V minulem letu je bilo rojenih 15 otrok; 14 zakonskih, 1 nezakonski. Umrlo jih je 20; 13 odraslih, 7 otrok. Poročen je bil en par, pa ta bolj zanimiv; kajti oba skupaj sta sedaj šestkrat poročena in nosita dvakrat šest križev, to je 121 let in vendar živita prav srečno in zadovoljno! Sv. obhajil je bilo 6.450. Družba sv. Mohorja šteje 62 udov. — Občinske doklade znašajo 33%, šolske 5%. — V vojaško službo je bilo poklicanih 110, to je 35% vseh moških. Življenje za domovino jih je darovalo 6; 4 na ruskem, 2 na laškem bojišču. Vjeti so 4 — na Ruskem; pogreša se jih 5. Ruskih vjetnikov za delo imamo 40; 30 pravoslavni iz Besarabije in 10 katoliških Poljakov. V obče smo z njimi zadovoljni. — Letos so umrli Brnkovi oče, ki so se že l. 1866. vojskovali zoper verolomnega Laha.

Pri bolečinah v obrazu vsled prehlajenja, ranitve itd. naj se vzame Fellerjev bolečine tolažeči rastlinski esenčni fluid z zn. „Elsa-fluid“. 12 steklenic pošlje franko za 6 kron lekarnar E. V. Feller, Stubica, Elsatrg št. 67 (Hrvaško). V daleč preko 100.000 zahvalnih pismih se priporoča, istotako Fellerjeve odvajalne „Elsakroglice“. (ev)

XXXXIII. državna dobrodelna loterija. C. kr. glavno ravnateljstvo državnih loterij na Dunaju priredi 43. državno loterijo za zasebne dobrodelne namene in se vrši zrebanje dne 10. februarja 1916. Kakor je razvidno iz igralnega načrta, je ta državna dobrodelna loterija jako bogato opremljena in ponuja s svojimi 21.146 dobitki, ki se vsi v gotovini izplačajo ter izkazuje glavne dobitke po 200.000 K, 50.000 K, 30.000 K, 20.000 K itd., izredno ugodne dobitne prilike. Srečke po 4 K se dobe po tobačnih trafikah, kolekturah, menjalnicah, prodajalnih razredne loterije, davkarjih, poštinih in železničnih uradih itd.

Voščene sveče, voščeni svitki, sveče iz voščene zmesi, kadijo, oglje za kadičnice, steni in olje za večno luč priporoča trgovina sveč Siebert, Celovec, Stauderhaus. **Petrolejske svetilnice,** nadomestilo za večno luč, po K 1.80, so zopet naprodaj.

Naj se javi kdor bi rad kupil manjše posestvo, ležeče poldrugo uro od Celovca. Obstoji iz gospodarskega poslopja, 14 oralov njiv, travnikov in gozda. Redi se lahko do 8 goved in 10 svinj. Posestve je v dobrem stanu ter ima lepo, solučno lego. Pojasnila daje upravništvo lista „Mir“ pod J. M.

500 kron!

Vam plačam, če Vaših kurjih oces, bradavio, trde kože ne odstrani Ria balzam v 3 dneh brez bolečin s korenino vred. Cena lončku z zajamčujočim pismom K 1.—, 3 lončki K 2.50, 6 lončkov K 4.50. **Kemeny, Kaschau** (Kassa), I., poštni predal 12/8, Ogrsko.

100 litrov domače pijače!

osvežuje in gasi žejo, vsak si more z malimi stroški sam izdelovati. V zalogi so: Ananas, jabolka, grenadine, maline, muškate hruške, pomaranče, dišeča perla, višnje. Ponesreči se nikdar. Te domače pijače se poleti zauživajo lahko ohlajene in pozimi tudi gorke, namesto ruma in žganja. Tvarina z natančnim predpisom stane K 4.50 franko po povzetju. Na 5 takih porcij dam eno porcijo zastoj. Za gospodarstva, tovarne, večje gospodinjstvo, delavnice itd. neprecenljive vrednosti, ker delavca poživlja in ga ne opoji in njegovi delavni moči ne škoduje.

Janez Grollich,
Engel-drogerija v Brnu št. 638, Moravsko.

Po Najvišjem naročilu Njeg. c. in kr. Apost. Vellčanstva

43. c. kr. državna loterija

za zasebne dobrodelne namene tuistranske državne polovice.

Ta denarna loterija

ima 21.146 dobitkov v gotovini v skupni vrednosti 625.000 kron.

Glavni dobitek znaša

200.000 kron.

Zrebanje se vrši javno na Dunaju dne 10. febr. 1916.

Ena srečka stane 4 krone.

Srečke se dobivajo pri oddelku za dobrodelne loterije na Dunaju, III., Vordere Zollamtsstraße 5, pri kr. ogr. loterij. dohod. ravnateljstvu v Budapešti, IX., glavni colninski urad, v loterijskih kolekturah, tobačnih trafikah, davčnih, poštinih in železniških uradih, v menjalnicah itd. Igralni načrti za kupce srečk brezplačno. Srečke se pošiljajo poštine prosto.

Gd c. kr. glavnega ravnateljstva drž. loterij
(oddelek za dobrodelne loterije).

Rad bi kupil za se in za družino posestvo (tudi zadolženo), najrajši z inventarjem vred, v okolici Celovca, Grabštanja ali tudi drugod. Pisma pošljite na upravo lista „Mir“ v Celovcu in pripišite zgoraj št. 155.

Posojilnica

za župnije

Škofiče, Logaves, Št. Ilj in Otok

priredi

na Svečnico, 2. februarja 1916

ob 3. uri popoldne

v posojilničnih prostorih v Škofičah pri Kristofu

svoj

letni shod

s sledečim sporedom:

1. Odobrenje letnega računa.
2. Izvolitev načelstva.
3. Privoljenje remuneracij in daril.
4. Sklepanje o obrestni meri.

Če se ne zbere zadostno število udov ob določeni uri, se vrši shod pol ure pozneje brez ozira na število udeležencev.

Načelstvo.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

uraduje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.